

LIBBY PAGE

Çevirmen: Elif Sema Mutlu

Okur Yorumları

“Bazen ihtiyacın olan kitap seni bulur. Hıçkırma hıçkırma ağladım, güldüm ve alkışladım. Okuyan herkes bayılacak.”

* * *

“Uzun zamandır okuduğum en değerli ve en dokunaklı hikâyelerden biri. Daha ilk sayfalardan beni içine çekti, üslubu beni alıp götürdü. Sık sık geri döneceğim bir kitap ve ne kadar önersem az.”

* * *

“Bu kitaba bayıldım, bayıldım, bayıldım. Büyüleyici, iç ısıtan, yürek burkan ve huzur vericiydi; ama hepsinden önemlisi, çok güzel anlatılmış bir hikâyeydi.”

* * *

“Bu kitap hakkında hissettiklerimi nasıl özetleyebilirim ki? Büsbütün büyüleyici... İhtiyacım olduğunu bile bilmeden tam da ihtiyacım olan şeydi.”

* * *

“Kalbinizi yakalayacak, hayal gücünüzü kıvılcımlandıracak ve yol boyunca gerçekten ihtiyaç duyduğumuz o küçük edebi hazineleri sunacak bir hikâye arıyorsanız, bu kitabı mutlaka elinize almalısınız.”

* * *

“*Yokluğunda Çok Kitap Okudum*, Libby Page'in şimdiye kadarki en iyi romanı mı? Kesinlikle evet.”

* * *

“Bu kitabın bende yarattığı etkiye hiç hazırlıklı değildim.”

* * *

“Sadece Tilly'nin değil, etrafındaki herkesin hayatını kapsayan duygusal yolculuğun içine bütünüyle çekildim. Dokunaklı, umut verici ve elinizden bırakamayacağınız türden.”

* * *

“Bu kitap, herkesin dışarı çıkıp kitapçıya gitmesini ve okumaya başlamasını istememe neden oldu!”

Libby Page, altı romanıyla uluslararası çöksatanlar listelerine giren bir yazardır. En yeni romanı *Yokluğunda Çok Kitap Okudum* yayımlandığı anda *USA Today* çöksatanı olmuştur.

Aynı zamanda The Novelry'de yazarlık koçu olarak çalışmakta, yazar adaylarına kendi romanlarını yazma sürecinde mentorluk yapmaktadır.

İlk romanı *The Lido*'yu (ABD'de Mornings With Rosemary adıyla yayımlanmıştır) yazmadan önce gazetecilik ve pazarlama alanında çalışmıştır. Somerset'te eşi ve küçük oğluluyla birlikte yaşamaktadır.

YOKLUĞUNDA ÇOK KİTAP OKUDUM

Orijinal adı: This Book Made Me Think of You

© 2026, Libby Page

Yazan: Libby Page

İngilizceden çeviren: Elif Sema Mutlu

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu eser, metin ve veri madenciliğine karşı korunmuştur (AB Direktifi 2019/790, Madde 4(3)).

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2026 / ISBN 978-625-8593-29-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yokluğunda Çok Kitap Okudum

Libby Page

DOğAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Elif Sema Mutlu

Book Lane Önerileri

Canınız Okumak İstemediğinde Okunacak Kitaplar

📖 *Dear Reader: The Comfort and Joy of Books*

[Sevgili Okur: Kitapların Huzuru ve Neşesi],

Cathy Rentzenbrink

📖 *Cold Comfort Farm* [Soğuk Teselli Çiftliği], Stella Gibbons

📖 *Tilly and the Book Wanderers* [Tilly ve Kitap Gezginleri],

Anna James

📖 *The Very Secret Society of Irregular Witches*

[Sıradışı Cadıların Pek Gizli Cemiyeti],

Sangu Mandanna

1

Doğru kitap, doğru kişinin eline tam da doğru zamanda geçtiğinde, o kişinin hayatını sonsuza dek değiştirebilir. En azından Alfie'nin her zaman inandığı buydu. İnsan haftanın altı gününü bir kitapçada geçirip, birinin ellerinin arasında tuttuğu bir kâğıtla tek başına dükkâna girip başka birine dönüşme ihtimaliyle oradan ayrılmasının büyüüne sayamayacağı kadar çok kez tanık olduğunda, buna inanmamak zaten zordur.

Gerçi Alfie o ocak sabahı, hurdası çıkmış kırmızı bisikletiyle Book Lane'in önüne erkenden geldiğinde hayatları değiştirmek gibi bir düşünce içinde değildi. Aklından geçenler çok daha sıradandı: gözlüklerinin yağmurdan buğulandığı, pantolonunun sırlıslam olduğu ve ıslanmaktan hamura dönmüş üç kocaman karton kutunun kapının eşliğinde kendisini beklediği.

Şişe yeşili kabanının ceplerinde anahtarını ararken "Lanet olası kitaplar" diye mırıldandı alçak sesle.

"Lanet olası kapı." Anahtar her zaman olduğu gibi takılıp kalmıştı; kapı nihayet gıcırdayarak açıldığında perişan haldeki kitapçı, soğuk bir esinti eşliğinde kendini içeri zor attı.

Alfie, yağmurun altındaki teslimatları çekiştirerek içeri aldı; postaları topladı, gelen faturalara şöyle bir göz gezdirip iç geçirerek hepsini masasının üzerine bıraktı. Noel ile yılbaşı arasındaki sakin dönemde dükkânı kapatmak o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti ama Alfie'nin açılışa kadar, yani bir saat içinde, çam iğnelerinden ibaret koca bir örtüyü süpürmesi, bir sürü kitap kolisini açması ve vitrindeki neşeli aşk kitap-

larıyla avutucu yemek kitaplarını kaldırıp yerlerine sağlıklı tarif kitapları ve kişisel gelişim kitapları koyarak vitrini değiştirmesi gerekiyordu.

İnsanlar Alfie'ye dünyanın en iyi işine sahip olduğunu söyleyip duruyorlar. Gelgelelim kitapçı olmanın ne olduğu ile –bütün gün okuyup durmakla– işin gerçekte gerektirdikleri öyle farklıdır ki. Ama işin içinde ne kadar fazla yük taşıma ve toz alma olduğunu görseler şaşırırlardı.

Derken bir tırmalama sesiyle Alfie'nin dikkati arka kapının olduğu tarafa kaydı.

Kedi kapısı açılıp da mahallenin başiboş tekir kedisinin alacalı gri yüzü aralıktan belirdiğinde “Mutlu yıllar, bu sabah sadece ikimiz varız, Georgie” dedi.

Georgette kürkünün üzerindeki yağmur damlalarını silkeleyip tezgâhın üstündeki özel baskı Jane Austen kitaplarının üzerine atladı ve yerine kuruldu; suratında belli belirsiz yargılayıcı bir ifadeyle Alfie'nin işe koyulmasını izledi.

Neden sonra vitrin yenilenmiş, radyatörler tıkırdamaya, lambalar tatlı tatlı ışıldamaya ve havaya taze kahvenin fındıksı kokusu yayılmaya başlamışken, Alfie etrafa bakıp memnuniyetle gülümsedi.

Dükkân müşterilerini, kitaplar kapaklarının okşanmasını, sayfalarına şöyle bir göz atılmasını ve seçimlerin yapılmasını sabırla beklerken, Alfie onca zaman sonra bile içinde kıpır kıpır bir heyecan hissetmekten kendini alamıyordu.

Tam dükkânın kapılarını açmak üzereyken, müşterilerden birinin Noel hediyesi olarak verdiği, üzerinde lamba ışığında kitap okuyan bir kadının resminin bulunduğu ve yeni yıl sayfası açık halde dükkânın ilan panosuna iştirilmiş Kitapseverler Takvimi gözüne ilişti. Bugünün tarihi kırmızıyla daire içine alınmış, büyük harflerle “BÜLBÜLÜ ARA” yazılmıştı. Alınmayı bekleyen kitaplar için ayrılmış rafa bir göz attı. Kahverengi kâğıda sarılmış ve kurdeleyle bağlanmış tek bir kitap dışında

raf ilk defa bomboştu. Paket ne zamandır orada, yanı başına farklı pek çok kitap konulup alınırken öylece sabit duruyordu.

“Yeni yıla ne başlangıç ama.”

Masasının üzerindeki dağınık evrakları kenara itelemesiyle, hayli kapsamlı bir sözlük büyüklüğünde deri ciltli bir kitap gün yüzüne çıktı. Alfie araması gereken numarayı bulana kadar buruşuk sayfaları çevirdi. Telefonu eline alırken bir yıl önce verdiği sözü hatırladı. Bugünün eninde sonunda geleceğini neredeyse unutmuştu. Keza bu telefonu etmek zorunda kalacağını da.

Parmağı telefon kadranı üzerinde bir an için duraksadı. Uzun yıllar kitapçı olarak çalıştığından, kitapların insanların hayatını nasıl da değiştirebildiğini iyi biliyordu. Ama kişisel tecrübelerinden hareketle bazı insanların hayatlarının aniden değişmesini istemediklerini de biliyordu. Ne var ki içinden bir ses, yapmak üzere olduğu bu görüşmenin bu müşterinin hayatını tamamen altüst edeceğini söylüyordu.

* * *

Diş hekiminin eli Tilly'nin yüzünü gölgeliyor; Tilly ağzının içinde ilerleyen parlak gümüş rengi alet yerine diş hekiminin koyu patlıcan rengi ojelerinin tonuna odaklanmaya çalışıyor.

“Noel nasıldı, iyi geçti mi?” diye soruyor Dr. Jafari, Tilly'nin azı dişlerini dikkatle incelerken.

Tilly mırıldanarak kaçamaklı bir cevap vermeye çalışıyor.

“Ağzını güzelce ve iyice aç, lütfen.”

Ağzını daha da açıyor; Noel gününü evde, koca bir kutu Quality Street çikolatayla geçirdiğini açıklamak zorunda kalmadığı için minnettar.

“Noel diş bakımı için yılın en kötü zamanı, orası kesin” diye devam ediyor Dr. Jafari neşeli bir sesle. “Onca şeker ve kırmızı şarap. Yine de kontrole şimdi gelmeniz iyi oldu, zira yakında yoğunluktan başımızı kaşıyacak vaktimiz olmayacak. Kırık

dolgular. Aftlar. Kanal tedavileri. Apseler.”

Diş hekimi, sanki torunlarının isimlerini sayıyormuşçasına, keyifle rahatsızlıkları birbiri ardına sıralıyor.

“Ama sizin için her şey yolunda görünüyor” diye ekliyor hevesi kırılmış bir halde, elini Tilly’nin ağzından çekerken.

“Neyse, iyi bari.” Tilly bacaklarını koltuktan aşağı sarkıtıyor; kırmızı bağcıklı kahverengi deri botları parlak zemine değiyor. Uzun kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp uyumsuz renkli düğmeleri olan tüvit ceketini giydiği sırada, daha az evvel bu kadının çatlamış dudaklarını fark edecek ve menekşe kokulu parfümünü koklayabilecek kadar yakınında olmasına rağmen, muhtemelen en az bir yıl boyunca bir daha birbirlerini görmeyecek olmalarının garip olduğunu düşünüyor. Dr. Jafari’nin adını bile bilmiyor.

“Affedersiniz” diyor Dr. Jafari, “sanırım telefonunuz çalıyor.”

Tilly’nin titreşip duran omuz çantasını işaret ediyor.

Tanıdığı bir numara değil ama odadan çıkıp bekleme odasına adım attığı sırada kibarca “Alo?” diye cevaplıyor.

Önce bir sessizlik oluyor, sonra bir öksürük, ardından da kısık ve tanıdık olmayan bir erkek sesi geliyor.

“Şey, merhaba. Mathilda Nightingale ile mi görüşüyorsunuz?”

“Pardon, ben kiminle görüşüyorsunuz?”

Koltukların birinde başını bir kitabın sayfalarına eğmiş, alnını kırıştırmış ve dişlerini alt dudağına bastırmış halde tüm dikkatini kitaba vermiş bir çocuk oturuyor. Tilly’nin iyi tanıdığı bir ifade bu; bir an için tamamen kendini kaptırmış bir şekilde okuduğu anları hatırlıyor. Bu anları öyle yoğun yaşıyor ki, telefonun diğer ucundaki adam tekrar konuşmaya başladığında adamın söylediklerini acaba hayal mi ettim diye düşünmekten kendini alamıyor.

“Ben Alfie Lane, Book Lane’in müdürüyüm. Primrose Hill’deki kitapçı. Burada teslim almanız için bir siparişiniz var, bu yüzden aramıştım.”

“İyi ama ben sipariş vermedim ki.”

Tilly uzun zamandır mahallenin kitapçısına adımını atmadığı gibi, işyerinde editörlüğünü yaptığı makaleler dışında bir yıldan fazla süredir eline tek bir kitap dahi almamıştı.

Tam da Tilly'nin önündeki kadın kenara çekilip resepsiyon görevlisi “Sıradaki lütfen” diye seslendiği anda hattın öbür ucundan bir ses duyuluyor: “Siparişiniz Joe Carter tarafından verildi.”

“Joe Carter mı dediniz?”

Göğsünün sıkıştığını hissediyor; naneli gargara ve lateks eldivenlerin kokusunun fazlasıyla farkına varıyor aniden. Dışarıdaki beton grisi havaya rağmen bekleme odası bunaltıcı bir sıcaklıkta.

Resepsiyon görevlisi tırnaklarıyla masaya ritmik bir şekilde vuruyor. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Tilly telefonu yüzünden biraz uzakta tutmuş halde, adını söylemek üzere resepsiyon görevlisine doğru ilerlerken sendeliyor.

“Toplam altmış beş pound lütfen.”

Tilly el yordamıyla kartını arayıp bir şey söylemeden uzatırken, telefonun diğer ucundaki boğuk ses şöyle diyor: “Evet. Matilda Nightingale adına, Joe Carter tarafından verilmiş bir sipariş var.”

“Ama bu imkânsız.” Dilinden dökülen kelimeler zımpara kâğıdı gibi Tilly'nin boğazına takılıyor.

Bir an için Joe geliyor gözlerinin önüne: o neşe dolu, kocaman, samimi gülümsemesi; yazın beyzbol şapkasıyla, kışın bereyle örtülü kısa sarı saçları. Ortalama boylu ama geniş omuzlu; önce beyzbol sahalarında büyümenin, sonraki yıllarda ise iş arkadaşlarıyla Regent's Park'ta *softbol*¹ oynamanın verdiği o atletik yapı. Çocukken garajın çatısına tırmanabileceği konusunda kardeşleriyle girdiği bahsi kazanmak uğruna kırdığı burnu-

1. Özellikle ABD'de popüler olan ve on oyuncudan oluşan iki takım arasında oynanan, saha ölçüleri ve ekipman büyüklüğü açısından önemli farklarına rağmen beyzbola benzeyen bir sopa ve top sporudur. (ç.n)

nun ortasındaki o şişlik. Tilly elinde kocaman bir kâğıt torbayla eve geldiğinde neşeyle ona takılan, gerçekten yine mi kitap aldığı ve kitap koleksiyonuna yer açmak için taşınması gerekir gerekmediğini soran o ses tonu. Ya da sesinin, sabahları ona uzanıp onu sevdiğini söylerken aldığı o yumuşak ve boğuk hal.

“Hım... Sanırım bunu telefonda anlatmaktansa dükkâna uğradığınızda yüz yüze açıklasam daha iyi olacak” diyor hattın öbür ucundaki adam. “Eğer sizin için de uygunsa.”

Tilly son izin gününde boş buzdolabını doldurma, gelen kutusunda biriken mesajlara bakma, hatta küvette oturup içini döke döke ağlayarak rahatlama planları yapmıştı. Ne var ki Joe’nun adı karşı konulamayacak kadar güçlü bir etki yaratıyor.

“Tamam. Beş dakika içinde dükkânda olabilirim. Ama size şimdiden söyleyeyim, Joe’nun sizden kitap sipariş etmiş olması mümkün değil.”

Mağaza müdürü başka bir açıklama yapmıyor. Telefonu kapatmadan önce sadece görüşürüz demekle yetiniyor.

Tilly, kalın gri bulutların bir anlığına dağılmasıyla beliren tek bir güneş hüzmesi nemli kaldırımları ıslı ıslı parlatırken soğuk Londra sokağına adımını atıyor. Paltosunu sımsıkı sarıp gökyüzüne bakıyor.

“Bu işin içinde bir yanlışlık olmalı, öyle değil mi Joe?”

Kitapçı, Camden'ın kalabalık caddelerine ve Londra'nın merkezindeki ikonik binalara yürüme mesafesinde; mahalleden çok bir köyün anacaddesini andıran, çekici butikler, şarküteriler ve kafelerin sıralandığı bir sokağın ortasında yer alıyor. Koyu kırmızı dükkân cephesinin dışında zincirlenmiş bir bisiklet var; **Book Lane** kelimeleri kalın beyaz harflerle yazılmış.

Tilly içeri girer girmez kitapçılardan aşına olduğu duyguların hücumuna uğruyor. O kâğıt kokusu, o saygı dolu dinginlik, eskiden olsa onu cezbedebilecek başlıklarla dolu kitap yığınları... Dükkân küçük ama kitaplarla dolu; rafların üstünde tavana kadar uzanan, tıka basa doldurulmuş dengesiz görünümlü yığınlar var. Arka tarafta bir merdiven dayalı; gövdeleri eski kitap sayfalarından yapılmış küçük turna kuşları tavandan sarkıyor. Tilly doğruca tezgâha yürürken gördüğü her şeyi zihninden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Üzerinde bol kesim örgü bir kazak ve lacivert dokuma pantolon olan bir adam, kaşları çatık ve koyu renk gür saçları dar-madağınık halde, kitap dolu bir kutunun üzerine eğilmiş. Kahverengi çerçeveli gözlüğünü burnuna doğru itmek için hafifçe doğrulup ara verdiğinde, içeri girdiğinden beri ilk kez bakıyor Tilly'ye; samimi bakan kahverengi gözleri onun gözleriyle buluşuyor.

"Merhaba, sizi fark etmedim, özür dilerim" diyor. Kirli sakalla sakalsızlık arasında kalmış dağınık yüz kıllarıyla çevre-

lenmiş dudaklarında nötr bir ifade var; sırtını iyice doğrulturken ekliyor: “Tatil sonrası dükkânı toparlıyordum. Yardımcı olabilir miyim?”

Tezgâhın üzerinde uyuyan biraz tombul bir tekir kedi var. Adam elini uzatıp kedinin tüylerini okşayınca kedi derin bir mırıltı çıkarıyor. İkisi de buraya o kadar alışkın görünüyorlar ki Tilly olduğu yerde garip bir şekilde kıpırdanmadan edemiyor. Eskiden o da kitapçılarda aynı hissi yaşırdı ama şimdi sanki balıkçılık malzemeleri ya da dalış ekipmanları satan bir dükkâna öylesine girmiş gibi hissediyor kendini.

“Yardımcı olabileceğinizden pek emin değilim. Ben Mathilda Nightingale. Alfie Lane siz misiniz? Az önce bana bir telefon geldi de...”

“Ah, doğru. Elbette. Evet, arayan bendim. Uğradığınız için teşekkürler.”

Tilly telefondaki boğuk sesi hatırlıyor ama telefonda konuşurken adamın sesi daha yaşlı birine aitmiş gibi gelmişti. Gerçi tam yaşını kestirmek yine de zor. Gözleri ıslık ıslık parlıyor, fakat kaşlarının arasında ve göz kenarlarında birkaç derin kırışıklık var. Sırf kıyafetine bakarak mesleğini tahmin etmek zorunda kalsaydı, eski elyazmalarını restore eden ya da müze arşivlerinde çalışan biri derdi onun için. Hem daktilo kullanabilen hem de onu sorunsuz çalıştırmayı bilen biri gibi bir havası var.

“Telefonda da söylediğim gibi bir karışıklık olmuş olmalı. Joe’nun kitap sipariş etmiş olması imkânsız.”

Kitabevinin müdürü elini çenesinde gezdiriyor, parmakları sert sakal kıllarına sürtünüyor.

“Ne yalan söyleyeyim, bu aldığım en sıra dışı sipariş taleplerinden biriydi” diyor, başparmağıyla gözlüğünü yeniden burnuna doğru iterek. “Gerçi burada epey tuhaf siparişlerle de karşılaştık. Şeytan hakkında kitap arayan sevimli yaşlı hanımlardan tutun da Colleen Hoover’ın bütün kitaplarını ön sipariş eden orta yaşlı bir avukata kadar.”

Boğazını temizliyor ve düşüncelerini toparlamak ister gibi yüzünü toparlıyor.

“Kocanız yaklaşık bir yıl önce kitapçıya gelmişti...”

“Bir yıl önce mi?” diye sözünü kesiyor Tilly; yüreği anıların ağırlığıyla paramparça olmuş gibi.

“Evet. Gelip durumu anlattı ve bu siparişi verdi. Eğer bir sonraki Noel’den önce gelmezse bunun ne anlama geldiğini anlamam ve sizi 5 Ocak’ta aramam gerektiğini söyledi. Geleceğini umut edip durdum. Kaybınız için çok üzgünüm.”

Tilly, sanki hiç ilgi duymadığı bir konudaki broşürü reddedemeyecek kadar nazik ya da sadece fazlasıyla yorgun biriymiş gibi, bu sözleri kayıtsızca kabullenip başını sallıyor.

“Bu sözlerin pek bir anlamı yok, öyle değil mi?” diye ekliyor kitapçı, ona kararlı bir bakış atarak. “Ama başka bir şey söylemek de zor, değil mi? Ben geçimimi kelimelerle sağlıyorum ve hâlâ daha iyisini bulamadım.”

Tilly son aylarda sık sık düşündüğü şeyin bir başkası tarafından dile getirilmesine şaşırarak duraksıyor. “Bu doğru...”

“Doğum gününüz kutlu olsun demem de gerekiyor” diye ekliyor kitapçı; Tilly’nin hafifçe irkilmesine neden olarak. Tilly’nin karşılık vermesine fırsat vermeden yakındaki bir rafa gidiyor ve beyaz kurdeleyle bağlanmış, kahverengi kâğıda özenle sarılmış bir paketle geri dönüyor.

“Size telefonda bahsettiğim kitap işte bu. Joe bunun bugün elinizde olmasını istedi. Gelecek ay bir kitap daha olacak. Bu size onun hediyesi. Bir yıl boyunca böyle kitaplar alacaksınız.”

Tilly’nin kalbi sıkışıyor. Oysa bütün günü bu tarihi unutmayarak kararlı bir şekilde geçirmişti. Postacı kapıyı çalıp da ailesinden gelen paketi uzattığında, Joe’nun çıkmaya başladıkları ilk yıl ve sonraki her yıl doğum gününde ofisine gönderdiği kocaman çiçek buketini düşünmemeye çalışmıştı. Bu yıl çiçek olmayacağını biliyordu ama şimdi burada, Joe’dan gelen ve içinde herhangi bir şey hakkında olabilecek bir kitabın bulunduğu pa-

kete bakarken hayatının az önce, sanki bir kar küresiymiş gibi altüst olduğunu hissediyordu. Pakete uzanmak üzereyken alması gereken paketin yalnızca bir tane olmadığını idrak etti.

“Öteki kitapları da şimdi alabilir miyim?”

Alfie Lane’in yüzü buruşuyor.

“Korkarım bunu yapamam.”

“Ne demek istiyorsunuz? İşte geldim, buradayım. Joe’nun on iki kitap siparişi verdiğini kendiniz söylediniz. Neden hepsini şimdi alamıyorum, anlamadım.”

Zira dükkândaki samimi ortama ve tezgâhın üzerinde uyuyan kedinin hafif mırıltılarına rağmen, Tilly yakın zamanda buraya bir daha uğrayacağını hiç sanmıyor.

“Joe ayda bir kitap olmasını istedi” diye cevap veriyor kitabevinin müdürü. “Hediyenin böyle olmasını istedi.”

“Ciddi misiniz? Yani ikinci kitabın ne olacağını öğrenmek için bir ay beklemem mi gerekiyor? Hepsini almak için de on iki ay, öyle mi? Üstelik kitapların hangileri olduğunu bildiğinizi ve onları bana pekâlâ şimdi verebileceğiniz halde?”

“Bay Carter’la anlaşmamız bu şekilde.”

“Ama Joe öldü! O artık burada değil!”

Kedi ürkererek tezgâhtan atlayıp yarısı boş bir kitap kolisinin içine saklandı. Kitapçı kedinin gittiği tarafa kısa bir bakış atıp tekrar Tilly’ye döndü. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı ama konuşmaya başladığında sözleri şaşkıncı derecede kararlıydı.

“Gerçekten üzgünüm. Ama bir söz verdim.”

“Tamam. Öyle olsun. Yardımınız için teşekkürler.”

Tilly kitabı adamın elinden öyle sertçe çekip aldı ki adam irkilmeden edemedi. Ama Tilly’nin umurunda değildi. Adam yardım etmeyecekse en azından hemen şimdi eve gitmesi gerekiyordu ki paketi açabilsin. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kitapçıdan bir hışımla çıktı; kapı arkasından çarparak kapandı.

Tilly evin kapısını iterek açarken Joe’nun bir çift koşu ayak-kabısına takılıverdi. Ayakkabıları bir kenara itip paltosunu

Joe'nun en sevdiği ama artık soluk ve yıpranmış hale gelmiş gri kapüşonlu üstünün yanına astı. Doğum günü kartı olduğunu tahmin ettiği kartta kayınvalidesinin elyazısını fark etti ancak daha sonra bakmak üzere onu paspasın üstünde bırakarak küçük müstemilatın üzerindeki dairenin açık plan oturma odasına çıkan merdivenleri tırmandı.

Daire, ikisinin de sevdiği bir mahallede yaşayabilmek için yaptıkları uzlaşmanın sonucunda tutulmuştu; kibrit kutusu büyüklüğündeydi ve her tarafı ortak eşyalarıyla dolup taşıyordu: Joe'nun bir köşede yığılmış egzersiz aletleri, üzerinde evrakların yığıldığı bir masa, masanın boş kalan ufacık kısmında Tilly'nin yarım kalmış el işi projeleri... Duvarlardan biri ise tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı. Dairenin geri kalanı dağınık olsa da kitap rafları titizlikle düzenlenmişti; kitapların sırtları düzgünce sıralanmış ve farklı türleri gösteren küçük etiketler yapıştırılmıştı. Geçtiğimiz bir yıl içinde Tilly'nin kitapları tozlanmaya başlamıştı.

Tilly kahverengi kâğıt paketi sehpanın üzerine koyduktan sonra gözlerini ondan ayırmakta zorlandı.

Altı ay geçmişti ama Joe'nun gerçekten öldüğünü kabul etmek hâlâ zordu. Her sabah gözlerini açtığında onun varlığını yatakta hissetmeyi bekliyordu. Bazen banyoda duşu açıp oturma odasında bir süre oturuyor, onun yan tarafta duş aldığını ve birazdan geleceğini hayal etmekten tuhaf bir teselli buluyordu. Çevresindeki insanlar ona hayatına devam etmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Cenaze çiçekleri çoktan solmuş ve atılmıştı, Tilly'yi yoklamak için arayanların sayısı azalmıştı; üstelik işler her zamankinden daha yoğundu. Ama Tilly hâlâ burada, bir zamanlar sığınağı olan dairede, ölen kocasının eşyalarıyla çepeçevre sarılmış durumda ve bundan sonra ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yok.

Bu paketi açmak, herkesin zamanla kabuk tutacağını söylediği o yarayı yeniden kaşıyacak. Belki de paketi bir çekmeceye

Doğru kitap, doğru kişinin eline tam da doğru zamanda geçtiğinde bir hayatı sonsuza dek değiştirebilir.

Tilly Nightingale için o "doğru zaman", hayatının en derin sessizliğine, eşi Joe'yu kaybettiği o uçsuz bucaksız boşluğa denk gelmektedir. Ancak Joe, gütmeden önce Tilly için kelimelerden örölmüş edebi bir yol haritası bırakır: On iki ay, on iki mektup ve on iki kitapla başlayan bu gizemli miras, Tilly'yi Book Lane Kitapçısı'na sürökleyecektir. Yasın içinde donup kalmış Tilly'yi, bu eski dükkânda yaralarını kitaplarla sarmaya çalışan kitapçı Alfie beklemektedir.

Yolculuk Londra'nın sisli kanallarından Paris'in büyülü ışıklarına uzanır. Tilly, Paris'te "Yas Çetesi" ile tanıştığında, yalnızlığın aslında ortak bir insanlık deneyimi olduğunu keşfeder. Kitaplar artık Tilly'nin gökyüzüne baktığı birer teleskoptur; kederin karanlığında tek başına olmadığını anlayacaktır.

Roald Dahl'dan Hemingway'e, C.S. Lewis'ten Murakami'ye uzanan bu edebi serüven, okuru kaybın sızısıyla yüzleştirirken umudun imkânsız olmadığını kanıtlıyor. Dünyada yirmiden fazla dile çevrilen, film hakları satın alınan, okur kulüplerinin gözdesi haline gelen *Yokluğunda Çok Kitap Okudum*, kalbinizi hem kıracak hem de her sayfasında ilmek ilmek onaracak, yılın en sıcak ve en unutulmaz bestseller adayı.

